

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

Menenius Agrippa. Capvt XXXIX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68724](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68724)

Nunc Latinae eloquentiae cunas videamus.

esset irę plebis, in Patres flexit hominum voluntates.

Cicero in Bruto. Latini Oratores Ciceronis ferme omnes penicillo expressi.

L. Iunius Brutus.

Appius Claudius.

CAPVT XL.

Eius temporibus floruisse eloquentiam vel illud in dicat quod funebri laudatione fuerit decoratus, orationes aut exornatiui generis, iam inter facidia delicias numeratur anth. r. Halicar. l. 5. antiquit. Ro. ubi de Valerio habet xij. p. 143. Eius tunc epitaphium habetur in aut. r. l. 7. Exstat eius oratio ex Halicar. li. fa. 4. p. 143.

L Iunius Brutus Latinorum Oratorum principium tenebit, si non principatum. Quis enim illi putet, aut celeritatem ingenij, aut vim dicendi defuisse, qui de matre ex oraculo Apollinis, tam acutę, arguteque cõiecerit, qui summam prudentiam simulatione stultitię texerit, qui potentissimum regem, clarissimi regis filium expulerit: ciuitatemque perpetuo dominio liberatam, magistratibus annu- is, legibus, iudicijsque deuinxit: qui collega suo imperium abrogauerit, vt ę ciuitate regalis nominis memoriam tolleret, quod certe effici nō potuisset, nisi esset oratione perualum, Cicero in Bruto * p. 396.

Appius Claudius C. F. App. N. Cæcus fil. le, ingenij tamen vt apparet lumine præstitit, iuris æque, ac eloquentię consultus. Hic est, qui rerum gestarum gloria circumfluens, cum de Pyrrhi pace ageretur, lectica in Senatum delatus iurpes quęs conditiones grauisima oratione discussit, quę exstat apud Plutarchum his verbis.

Menenius Agrippa.

CAPVT XXXIX.

P Risca quidem, & horrida, sed ipso horrore veneranda extitit Menenij Agrippę facundia, qui pauco annos post reges exactos, cum plebs propę ripam Anienis ad tertium miliarium confedisset, eumque montem, qui iacet appellatur, occupasset, dicendo sanauit discordias. Exstat eius oratio sic à Tito Liuiio expressa.

Oratio Menenij Agrippę.

ORATIO APPII CLAVDII ad Senatum.

Πρότερον μὲν ἔφη τὴν περὶ τὰ δῆματα τῶν χίλων ἀναρῶς ἔφερον ὠρῶμαίον, νῦν ᾗ ἄχθονται πρὸς τῶ τυφλὸς εἶναι, μὴ καὶ καφὸς ὡρ, ἀλλ' ἀκῶων ἀσχερὰ βυβλύματα καὶ δόγματα ὑμῶν ἀναβροῖα τῆς Ρώμης τὸ κλέει. πῦ γὰρ ὑμῶν ὁ πρὸς ἀπῶνας ἀνθρώπους ὑπελέμεν ἄεθ λόγῳ, ὡς εἰπαρὴν ἔκειν εἰς Ἰταλίαν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, καὶ σιωπῶν ἐχθροῖς ἡμῶν καὶ ταῖς παρῶν ἡμῶν ἀκράξουσιν. ὅτε ἂν ὑμῶν ἔτιον ἂν ἀνικῆ, ἀλλ' ἡ φύξ ἂν ἡ πῦ πῶ σὺν σῶδατα τὴν Ρώμην σῶδοξοῖραν ἀπέλιπε. Ταῦτα μὲν κεκνήκεν ἄλαξονείαν καὶ κόμπον ἀποδείκνυσι. Χάονας καὶ Μολοσσούς τῆμα ἀεὶ Μακεδόνων λείαν δαδιότες, καὶ Ἰεμόντες Πύρρον ὄς Ἐλεξάνδρος δορυφόρων ἕνα δὲν ἀεὶ περιτῶων καὶ δεραπῶων διατελέσκει, καὶ νῦν σῶ βοηδῶν τῶς σῶτατα μᾶλλον Ἑλλῆσιν, ἡ φῶχαν τῶς ἐκ ἡπολεμῶς πλανῶται περὶ τὴν Ἰταλίαν ἐκατῶ γελόμῳ ἡμῶν τὴν ἡγεμονίαν ἀπὸ ταύτης τῆς δυνάμεως, ἡ μῆς μικρὸν αὐτῶ Μακεδονίας σῶκ ἔρχεσε διαφυλάξαι, μὴ τῶτον οὖν ἀπαλλάξεν νομίσει ποιησῶ μῦθος φίλον ἀλλὰ ἐκείνους ἐπέσειδα, καὶ ταφρονήσαντας ὑμῶν, ὡς πῶσιν ἐκ ἀεργάτων, εἰ Πύρρον ἀπῶσι μὴ δοῦς δίκην ὄν ὑβρίσιν ἀλλὰ καὶ προσλαβῶν μῖδον τῶ ἐπεγγελάσαι Ρωμαίους ταφανῆνους καὶ Σαμνητίας. Quæ Latinę sic reddo.

καὶ
ων

Eadem

Liuius l. 2. ab urbe condita.

T Empore quo in homine, non vt nunc, omnia in vnum consentiebant, sed singulis membris suum cuique consilium, suus sermo fuerit, indignatas reliquas partes sua cura, suo labore, ac ministerio ventri omnia quæti; ventrem in medio quietum nihil aliud, quam datis voluptatibus frui: conspirasse inde, ne manus ad os cibum ferrent, ne os acciperet datum, nec dentes conficerent. Hac ira dum ventrem domare vellent, ipsa vnà membra, totumque corpus ad extremam tabem venisse, inde apparuisse ventris quoque, non segne ministerium esse: nec magis ali, quam alere cum, reddentem in omnes corporis partes hunc, quo viuimus, vigemusque; diuisum pariter in venas maturum confectio cibo sanguinem. Comparando hinc, quam intestina corporis seditio similis